

diſſe. Jeg antager derfor ogſaa, at en ſaadan Udtalelſe er langt mere beregnet paa at klare det ærede Medlems egen Stilling end paa at klare Andres Stilling. Dernæſt ſagde det ærede Medlem, at han troede, at vi vare meget inkonſekvente i Lovloven. (N. Andersen: Ja!). Det ærede Medlem ſiger: Ja — der har jeg alſaa heller ikke miſforſtaaet ham — men det ærede Medlem kom ſlet ikke til at udtale, hvori denne Inkonſekvents beſtod. Naar man giver Vink i en ſaa vigtig Reform ſom Sagen om Lovloven, og Miniſteren ſtiller ſig beſtemt mod den Reform, man pønſter, ſaa er det efter min Opfattelſe ikke Rigsdagens Opgave at komme med beſtemte Forſlag, ſaa er det kun Rigsdagens Opgave at give Hentydninger til, hvorledes man vil have Forholdet ordnet. Naar derimod Miniſteren vil gaa ind paa de fremsatte Lanſer, ſaa er det noget ganſke Andet, ſaa maa det være Rigsdagens Opgave at forme ſine Lanſer. Jeg kan ſaaledes ikke ſe nogen Inkonſekvents i vor Stilling. Det ærede Medlem ſagde, at det var det ſamme Flertal ſom tidligere, der nu er i Lovudvalget. Det tillader jeg mig tilbøieligt at benegte. Det er den ſamme Udſjører, men dette er ogſaa næſten det Hele. Det ærede Medlem vil ved at læſe Betænkningerne igjennem ſe, at der er meget ſtor Forſkel paa de to Flertal med Henſyn til den Stilling, de have indtaget. Men naar vi komme til at lægge det Hele ſammen, ſaa maatte det Inkonſekvente i vor Stilling i Lovudvalget efter den Opfattelſe, jeg fik af det ærede Medlems Foredrag, være det, at, naar man vilde have Lovneſkættelſer, burde man ſamtidig dermed komme med Forſlag til Thinget om, hvorledes man havde tænkt ſig, at man ſkulde komme til Pengene igjen, ſaaledes at Finantſerne ikke ſkulde komme til at lide noget Tab. Jeg ſiger, at dette er fuldſtændig rigtigt, naar Finantſminiſteren vil gaa ind paa ſelve Lanſen, men naar han beſtemt modſætter ſig den, ſaa er det, at jeg paastaar, at det ikke er Rigsdagens Opgave at fremkomme med Andet end en Angivelse af den Retning, hvori man anſer det for rigtigt at gaa. Dernæſt ſagde det ærede Medlem, at det ſtod for ham ſom meget tvivlſomt, om det var rigtigt at ſtole paa de ſidſte Valg. Jeg ſkal ikke negte, at en ſaadan Udtalelſe kom mig noget uventet. Jeg er ikke berettiget til at ſige Noget mod det ærede Medlem, thi Spørgsmaalet vil naturligviſ bero en hel Del paa, hvorledes Valgerne følge med Sagerne i de forffjellige Kredſe, men jeg kan forſikre det ærede Medlem om, at, hvis han vilde optræde i jydſke Kredſe, ſkulde han komme til at ſtaa overfor Mænd, ſom vilde være i Stand til at ſtille ſaadanne Spørgsmaal til ham, at han ſkulde have ondt ved at klare ſig. Hvis man i det Hele taget ikke kan tage Henſyn til Valgene, hvad ſkal man ſaa tage Henſyn til? Det har ſtadig ſtaaet for mig, ſom Noget af det Forunderligſte af det,

jeg har hørt mod Adreſſen, og af Alt, hvad jeg har hørt i de ſidſte Dage, at man har ſagt, at man ikke kunde ſtole paa Folkſtemningen, at man ikke kunde regne, at der var kommet en Majoritet tilſtede. Hvad ſkal man ſaa gjøre Regning efter? Skal man ikke gjøre Regning efter, at de Mænd, ſom ere tilſtede her, og ſom ere valgte ved den almindelige Valgret, maa være et Udtryk af Flertallet i Folket; men naar de ere et Udtryk af Flertallet i Folket, ſaa forekommer det mig ogſaa, at man er fuldſtændig berettiget til at udtale ſig, ſom man gjør, paa Folkets Vegne. Det er egentlig mærkeligt, at i 1870, da Konfliktten var med det Friſſiſke Miniſterium, ſkulde man ſtadig høre dette, at det ikke var et Flertal (En Stemme: Nei, en ſammenløbet Flok.) Ja, jeg veed ikke, om jeg maa bruge dette Udtryk her; jeg har nok ſet det i Bladene, men jeg veed ikke, om det er blevet brugt i Thinget. Alſaa man ſagde: I ere ikke et Flertal, kom med en ſaſt Majoritet. Nu, da man er kommen med en ſaſt Majoritet, har man atter Noget at indvende mod den ſaſte Majoritet. Det ærede Medlem for Præſto Amts 1ſte Valgkreds (Scavenius) ſagde, at han egentlig i det Hele taget havde troet at finde noget Sundt og Rigtigt i den danſke Bondeſtand, men at i den ſidſte Tid var der blevet en vis Lendents høs den til at gaa mere radikalt tilværks. Jeg kan ikke negte, at denne Udtalelſe forekom mig noget beſynderlig. Man kunde maaffe vende den om og ſige til det ærede Medlem, at han ikke er nær ſaa tilbøielig nu til at gaa ind paa Reformen, ſom han var i den førſte Tid, efter at han var kommen ind i Rigsdagen, idet der var en Tid, da han hørte til ſamme Parti ſom jeg. Da var det ærede Medlem ſlet ikke utilbøielig til at gaa ind paa Reformen, ſaa at det er muligt, at det er os, der ſtaa paa det ſamme Standpunkt, men at det er det ærede Medlem for Præſto Amts 1ſte Valgkreds, ſom har gjort et Tilbageſkridt. Jeg kan i det Hele taget ikke ſe Andet, end at vi fuldſtændig vilde have ſvigtet den Opgave, der er os betroet, derſom vi vilde komme igjen og ſige til Valgerne: Ja, vi ſtaa nu akkurat ſom før de ſidſte Valg, uagtet vi ere et Flertal, vi kunne ikke ſætte en eneſte Simile igjennem, fordi Miniſteriet ſætter ſig imod det, og ſtadig ſkyder ſig ind under Landſthinget. (Ankjer: Hør!) Ja, det ærede Medlem ſiger: Hør! Og ſelv naar Landſthinget vil en Ting, ſaa har man nu i de ſidſte Dage ved Frimenighedslovens Behandling ſet, at ſaa over Miniſteren et Tryk for at ſaae Landſthinget til at tiltræde hans Anſtueſe. Dette maa ſtaa klart, og nu maa det ærede Medlem gjerne ſige: „Hør“, thi det ſkal ſtaa faſt. Vi udøve ikke andet Tryk ved vort Forſlag, end at det er fuldſtændig overladt til Hans Majestæt Kongen, enten han vil opløſe Folkethinget eller Regjeringen, eller han vil forſøge paa at lade os prøve